

ВЧИТЕЛЬ – ЖИТТЯ!”

Директор Рівненської ЗОШ №20 Ніна Сукач про журналістику, ризики і застрягли підбори

Любляча матуся, суворий, але разом з тим добрий керівник і вчитель, закоханий у свою професію. Саме такою знають директора ЗОШ №20 Ніну Сукач, лауреата всеукраїнського конкурсу “100 кращих керівників шкіл України”. Вона ж найкращим своїм учителем вважає життя. Ніна Сукач переконана, що школа — це осередок добра, любові й світла і лише вірні своїй справі, що віддаються роботі повністю, гідні називатися Вчителем. Про щоденну роботу і життєвий вибір — розмова кореспондента “ГАЗЕТИ” з Ніною Сукач.

— Ніно Іванівно, чому ви обрали педагогічний шлях?

— Скільки себе пам’ятаю в дитинстві, завжди грала “в школу”. І я неодмінно була вчителькою! Проте, коли навчалася у шостому класі, написала замітку в районну газету — її надрукували, та ще й гонорар отримала. Яка це була радість! Відтоді я постійно дописувала у “районку”, була сількором, районним кореспондентом... Окрім гонорарів, до Дня журналіста ще й премії отримувала. Коли була ученицею, то мій портрет висів у редакції газети на Дошці пошани. Після закінчення школи редакція дала мені рекомендацію до вступу на факультет журналістики. Не дуже хотіла, але вступала до Львівського університету. Творчий конкурс пройшла успішно на “4” і “5”. Испити склала. Однак виклику на навчання не дочекалася. Коли поїхала, повідомили, що не пройшла за конкурсом на стаціонарне навчання, та, втім, могу продовжити його на заочному відділенні. Я відмовилася. Рік працювала піонервожатою, а наступного року все ж таки поїхала вступати, але вже до Рівненського педагогічного інституту. Адже зрозуміла, що більше хочу бути вчителем, аніж журналістом. А це велику профорієнтаційну роль зіграв вчитель, а нині відомий рівненський поет Микола Пшенічний. Тому й обрала філологічний факультет. І ніскільки про це не шкодую. Пам’ятаєте, як у Ліни Костенко:

Я вибрала Долю собі сама,

І що зі мною не станеть-

Фото з особистого архіву

Під час отримання нагороди переможця VI загальноміського відкритого рейтингу популярності “Гордість міста” у номінації “Кращий загальноосвітній заклад міста”

ГПД, вчителем української мови та літератури, заступника директора. У 2001-му там відбулася зміна керівництва, і це вплинуло на мої погляди й наміри. На той час було вакантним місце директора ЗОШ №20. Оскільки ця школа посідала останнє місце у рейтингу навчальних закладів міста, то довго ніхто не наважувався туди йти працювати на посаду керівника. Але я ризикнула, і 1 вересня 2001 року була призначена на посаду директора Рівненської ЗОШ №20.

— Чи пам’ятаєте свій перший день на посаді директора? Яким він був?

— Пам’ятаю, як ішли з працівниками управління освіти на представлення мене як директора закладу, а у школі провалювався паркет так, що вгрузали каблучки. Дуже добре пам’ятаю, як вперше у цей день виступила перед педагогічним колективом: в очах учителів помітила невпевненість, що можна змінити щось на краще. А ще дуже добре пам’ятаю фразу на той час заступника директора з виховної роботи Валентини Остапчук: “Ніно Іванівно! Ми “витягнемо” школу. Обов’язково “витягнемо”. І до 23-ї години ми працювали у той день.

— Якими якостями має володіти сучасний керівник?

— Професіоналізм, компетентність, висока корпора-

знання, вміння та навички? Хто для вас приклад?

— Найкращий мій учитель — життя. Падаю і підіймаюся, ризикую та перемагаю, помиляюся і роблю висновки, аналізую, думаю та вибудовую перспективу. Звичайно ж, ні дня без читання, особливо педагогічного, у різних його формах. Адже воістину правдиві слова Костянтина Ушинського “Учитель живе, допоки вчиться. І як тільки він перестав вчитися, у ньому вмирає Учитель”. Прикладом для мене є кожен. Хто не зрадив нашу професію і дітей, хто сильний і мужній, хто є подвижником українського Духу, Добра і Любові.

— Чого вас навчили колеги, учні?

— Ніколи не забуваю слова:

У кожного з нас Вчитель є,

Усі ми тільки учні і вчителі.

Усі ми у добрі своїм чисті,

Несем чийсь холод чи любов гарячу.

Тому, немов губка, вбираю в себе усе світле, добре, приязне і від цього окриляюся.

— Що є предметом гордості закладу, який ви очолюєте?

— Гордість школи — кожна дитина. Адже кожен з них має творчий початок, і нам, педагогам, необхідно його помітити і розвивати. Наш педколектив саме так

ти робиш”.

— Ваша спільна праця принесла чимало результатів?

— Так, у 2008 році школа визнана переможцем VI загальноміського відкритого рейтингу популярності “Гордість міста” у номінації “Кращий загальноосвітній заклад міста”. У 2009 році ми вдруге стали переможцями другого етапу Всеукраїнського конкурсу проєктів Концептуальної моделі шкіл сприяння здоров’ю. Заклад нагороджено дипломом МГО “Фундації польсько-української співпраці ПАУСІ” за активну участь у Міжнародних молодіжних обмінах, проведених фундацією ПАУСІ в рамках програми “Разом” за фінансової підтримки Міністерства закордонних справ Польщі. У школі створений і діє “Молодіжний інформаційний центр європейської інтеграції України” (МІЦь). Наші учні є призерами олімпіад, конкурсів, неодноразово є переможцями IV етапу Всеукраїнського конкурсу учнівської творчості “Об’єднаймося ж, брати мої”.

— А як ви любите відпочивати?

— Надаю перевагу відпочинку на морі. Поєдную активний та пасивний відпочинок. За кордон не їздив, люблю подорожувати Кримом. Певно, уже все узбережжя вивчили, та все одно воно

на факультет журналістики. Не дуже хотіла, але вступала до Львівського університету. Творчий конкурс пройшла успішно на "4" і "5". Испити склала. Однак виклику на навчання не дочекалася. Коли поїхала, повідомили, що не пройшла за конкурсом на стаціонарне навчання, та, втім, можу продовжити його на заочному відділенні. Я відмовилася. Рік працювала піонервожатою, а наступного року все ж таки поїхала вступати, але вже до Рівненського педагогічного інституту. Адже зрозуміла, що більше хочу бути вчителем, аніж журналістом. А ще велику профорієнтаційну роль зіграв вчитель, а нині відомий рівненський поет Микола Пшеничний. Тому й обрала філологічний факультет. І ніскілочку про це не шкодую. Пам'ятаєте, як у Ліни Костенко:

Я вибрала Долю собі сама,

І що зі мною не станеться,

У мене жодних претензій нема,

До долі — моєї обраниці.

— Як і коли ви стали директором?

— До 2001 року мені пропонували посаду методиста міського управління освіти, інспектора обласного управління освіти, директора школи. Але я була патріотом Рівненської ЗОШ №1, де працювала на посаді вихователя

Але я ризикнула, і 1 вересня 2001 року була призначена на посаду директора Рівненської ЗОШ №20.

— Чи пам'ятаєте свій перший день на посаді директора? Яким він був?

— Пам'ятаю, як ішли з працівниками управління освіти на представлення мене як директора закладу, а у школі провалювався паркет так, що вгрузали каблучки. Дуже добре пам'ятаю, як вперше у цей день виступила перед педагогічним колективом: в очах учителів помітила невпевненість, що можна змінити щось на краще. А ще дуже добре пам'ятаю фразу на той час заступника директора з виховної роботи Валентини Остапчук: "Ніно Іванівно! Ми "витагнемо" школу. Обов'язково "витагнемо". І до 23-ї години ми працювали у той день.

— Якими якостями має володіти сучасний керівник?

— Професіоналізм, компетентність, висока корпоративна культура, громадянська позиція. А ще директор — генератор ідей колективу, лідер і стратег.

— Чого вам бракує, з вашої точки зору, аби бути ідеальним директором?

— Досягти ідеалу неможливо, до цього можна лише прагнути. Кажуть: не можна досягти ідеального стану навіть газу. Ми живемо, тому "спокій нам тільки сниється".

— Як удосконалюєте свої

допоки вчиться. І як тільки він перестає вчитися, у ньому вмирає Учитель". Прикладом для мене є кожен. Хто не зрадив нашу професію і дітей, хто сильний і мужній, хто є подвижником українського Духу, Добра і Любові.

— Чого вас навчили колеги, учні?

— Ніколи не забуваю слова:

У кожного з нас Вчитель є,

Усі ми тільки учні і вчителі.

Усі ми у добрі своїм чи злі,

Несем чийсь холод чи любов гарячу.

Тому, немов губка, вбираю в себе усе світле, добре, приязне і від цього окриляюся.

— Що є предметом гордості закладу, який ви очолюєте?

— Гордість школи — кожна дитина. Адже кожен з них має творчий початок, і нам, педагогам, необхідно його помітити і розвивати. Наш педколектив саме так і намагається працювати. Гордість школи — це і кожен педагог, адже "Школа вчителем стоїть". Ми пишаємося і батьками наших учнів, у співпраці з якими наші діти, та й школа в цілому, вдосконалюються щодня. А тому й гасло нашої школи — школа радості для дітей, творчості для вчителів і спокою для батьків. Кредо закладу: "Не кажи світові про те, що ти хочеш зробити — покажи, як

тв Концептуальної моделі шкіл сприяння здоров'ю. Заклад нагороджено дипломом МГО "Фундації польсько-української співпраці ПАУСІ" за активну участь у Міжнародних молодіжних обмінах, проведених фундацією ПАУСІ в рамках програми "Разом" за фінансової підтримки Міністерства закордонних справ Польщі. У школі створений і діє "Молодіжний інформаційний центр європейської інтеграції України" (МІЦь). Наші учні є призерами олімпіад, конкурсів, неодноразово є переможцями IV етапу Всеукраїнського конкурсу учнівської творчості "Об'єднаймося ж, брати мої!".

— А як ви любите відпочивати?

— Надаю перевагу відпочинку на морі. Поєдную активний та пасивний відпочинок. За кордон не їздимо, любимо подорожувати Кримом. Певно, уже все узбережжя вивчили, та все одно воно манить до себе знову і знову. Дуже сподобався відпочинок у пансіонаті "Златоуст". Це дуже цікава і надзвичайна місцевість.

— Чи можете під час відпустки абстрагуватися від думок про школу?

— Намагаюся це зробити, але думки про навчальний заклад все одно не полишають.

Спілкувалася Оксана
КОНОПАЦЬКА.